

There are no translations available.

Зубкова С.О. поетеса [Біографія](#) м. Нікополь, Україна

Поезія козацького края

(Легенди)

Про волхвів

Чарівно співав колись віщий Боян:
Про давні часи, Рідну віру,
Священні гаї, де Перун наш стояв,
Й чому він гаї ті покинув...
Про гордих Волхвів, мудреців – ведунів,
Волхвинь, що людей лікували,
Що відали таїни Рідних Ботів,
Закони божественні знали.
Із небом й землею розмову вели,
Навчали як жити в природі,
Писали книжки, знали тайни землі –
Їх віщими звали в народі!
Всебічним знанням володіли вони:
Хід сонця могли зупинити,
Затемнення, дощ, громовицю могли
По волі своїй сотворити...
Народ наш і гордість і силу – все мав!
І мав за це Божу довіру,
Владимир під корінь усе те зрубав,
Чужу нав'язав коли віру...
Князі – християни війною пішли,
Волхвів по лісах убивали...
Нерівні бої вже на Прип'яті йшли,

Волхви перед смертю казали:
«Аж тисячу літ твій народ, князю наш,
Спокутувать буде провину...
У злиднях, в неволі, до тупості аж –
Пізнає він чорну годину...
Ти, князю, від страху й докорів помреш,
Народ свій чужинцям віддавши –
Брат брата вбиватиме й зрадить...і все ж –
Ніколи не зникне назавжди!
За тисячу літ – знов народ оживе,
Сміливих і гордих народить... –
Згадає свій Рід і коріння своє,
І предківську віру відродить!»...

1999 р.

Конвалія

Йшла війна, броня кривава
Колись в ріднім краї –
Захищати рідну землю
Йшли козаки браві...
Бились мужньо – супостату
Спуску не давали,
Та й своїх братів найкращих –
У степах лишали...
Лежить козак, помирає
У веснянім полі...
Ні матері, ні батечка,
Ні дівчини-долі...
«Хоч би раз іще побачить
Дивні сині очі» –
І заплакав сіромаха ...
Дуже жити хоче.
Вітер чув той плач відчаю,
Та й змахнув крилами,

І розсіяв рясні сльози
Степами, лісами...
І розквітли буйним цвітом
Враз дзвіночки білі,
Що п'янили ароматом
Й ніжно говорили...
Як почула голос милий
Дівчина кохана –
Полетіла на край світу,
Шукати Степана...
Прилетіла, як голубка
До нього воркує,
Промиває спрагли очі,
І рани лікує...
А він шепче: «Конваліє,
Ти прийшла, кохана,
Тепер вмерти легше буде –
Прости, смерть неждана...»
Не віддала козаченька,
Вже в землі забрала,
Весняними дзвіночками
Його лікувала!
Повернулися додому
Козак і дівчина...
Про дзвіночки ці цілющі
Знає Україна...
«Конвалії» з того часу,
Квіти ці назвали,
На честь дівчини - Вкраїнки,
Що щиро кохала...

Шпориш (царська трава)

Жив-був цар землі одної,
І мав він єдину доню,
Що наче з «води виростала» –
Та не вгадав її долю...
Той цар вже й про зятя думав,

Шукав по собі заміну –
Царівна ж у снах видала
Козака чудову світлину...
Не знала що сон пророчий,
Що й наяву зустріне...
Як в казці одного разу –
Козак їй назустріч лине...
Царівна й козак відразу,
Як глянули в милі очі –
Любовію захворіли,
Не спали в весняні ночі...
А батько-цар чуть не хоче
Про віщу любов нерівну,
І в гніві своїм пекельнім –
Землею зробив царівну...
Коханий шукає всюди
Царівну свою єдину,
Хотів навіть в сине море
Сховати любов невинну,
А якось, шукавши милу,
Стомився і ліг відпочити –
Почув раптом рідний голос,
Що слізно почав просити:
«Не трать свою, милий, душу,
Спочивши – поїж травиці,
Що поряд росте з гаями,
Напийся води з криниці»...
Козак голос той послухав,
З джерельця води напився –
І став щпорішем-травою,
Що край дороги вився...
Шпоріш до землі близенько,
Цілує і пестить милу –
Царівна-земля дарує
Йому свою царську силу...

1999 р.

Великий Бог Сварога

О, Світовид, великий Бог Сварога,
Чотири лики маєш величаві...
Пильнуєш – бережеш закони Бога,
І порядкуєш в ЯВІ, ПАВІ, й ПРАВІ...
Себе являєш в битвах і в врожаї,
Світанки нам дгаруєш, Дітям Рода,
Як покровитель, воїнів, вражаєш
Своїм мечем врагів його народу...
Будь славен у віках, буття впорядник,
Ти світло мудрості і битв великих –
Прийми в дар: коровай, медяний пряник,
Зерно і мед, наш Боже Світлоликий!!!

2003 р.

Колодій

Перед Великоднем, як ожива природа,
До нас приходять завжди в гості Колодій...
Бог шлюбу, злагоди і благоденства Роду –
На щастя, на добро і на здійснення мрій!
Стрічаємо його із радістю й любов'ю,
Приносить свято він у кожен дім для нас...
І з побажанням щастя, сили і здоров'я –
Напій Колодія, життя продовжить час...
Напій цей сонячний, магічну силу має...
Додасть душевних сил і серце укріпить,
Він втрачену любов й надію повертає,
Тож спробуй, пригуби – душа не так болить...
Як в сиву давнину, Колодія стрічали,
З напоєм дивним тим, по колу ріг ходив...
І завжди щиро друзям, різних благ бажали –

Ніхто з Колодієм лукавити не смів!..

2005 р.

Печаль-дерево (верба)

Степом, степом вітер віє,
Пустує в долині –
Край берега верба стоїть,
Віттям в воду лине...
Наче коси опустила
До води самої...
Зажурена, засмучена
З водою говорить:
Бачиш село на пагорбі,
А там білу хату –
Там жили ми з чоловіком,
Жили не багато...
Та любились дуже з милим...
Вік жити бажали –
Він рибалив на цій річці,
Я його чекала...
Та одного вечоронька
Вітер тут зірвався,
Хвилі в річці цій здійняв,
Що й світ захитався...
Того вечора милого
Я, не дочекала,
А під ранок вербицею
На березі стала...
Ось чекаю мужа свого,
Стою над водою...
Мавки якось розмовляли
Тут поміж собою.
У їх царство водянее
Рибалка прибився...

Кажуть тужить, із милою
В світі не нажився...
Кажуть рвався із полону,
Та в мул засмоктало...
Отак бідар побивався,
Доки сили стало...
(Вітер чув всю ту розмову,
І згадав, ледащо,
Як позаторік рибалку
Він втопив нізащо...)
Так пройшло багато літ –
Вони не зустрілись,
До верби тієї люди
Весною прибились...
Почали кори просити,
Щоб кров зупинити,
Щоб біль серця вгамувати,
І рани закрити...
Вона щедро лікувала,
Старого й малого –
Свої рани лікувати,
Не звала нікого...
З того часу над водою
Сумують, зітхають,
Тихо плачуть наші верби...
Журяться й чекають.

Джерело: Зубкова С.О. Поезія козацького края [Текст] / С.О. Зубкова – Нікополь. 2009 – 136 с.

Переведення в електронний вигляд: Мирончук М.С

На нашому сайті Ви маєте змогу ознайомитися з творами письменників та поетів Нікопольщини:

- [Нікополь літературний](#)

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)